

Følfod

Tussiliago farfara

Når Følfod vender sit gule ansigt mod den lave vintersol, ved vi, at nu går det mod forår, selv om termometer og metrologer siger noget andet.

Følfod er en lille uskyldigt udseende plante, der også kaldes 'Faderen før Sønnen', fordi den blomstrer før den har sat blade.

De gule kurveblomster troner i ensom majestæt på toppen af hver sin stængel, der holder på varmen med en dragt af hårede småblade.

Den tager til takke med barske boligområder og kan etablere sig, hvor maskiner har fjernet muldlaget, så der kun er leret tilbage at holde fast i. Typisk byggepladser og vejanlæg.

Den har bredt sig voldsomt, især med dræning af landbrugslandet.

Trods sit uskyldige udtryk, er Følfod også et besværligt ukrudt på steder, hvor den er uønsket.

Den har en lang rodstængel, der kan blive til et par meter lang og nå ned i 40 centimeters dybde.

Den bruger jordstængelens oplagrede sukker til at sætte nye skud.

Den er derfor svær at bekæmpe.

Efter blomstring sætter den frø med fnog, der bæres bort af vinden i sit lange hår.

Først derefter lader den bladene vokse frem, så de kan bruge tiden på at danne sukker til nye fremstød.

Navnet skyldes at de helt unge blade angiveligt ligner hoven på et føl.

Følfod har indtil sidste århundrede været brugt som medicin mod luftvejssygdomme og hostesaft, der var lavet af saft fra de friske blomster.

Et endnu ældre råd anbefaler kvindfolk, at vaske deres 'lønlige sted' med klude opvredet i vandudtræk af hele planten. Det skulle hjælpe på brandsår og bylder, hvor de end måtte sidde. Måske endda på mænd?

I Middelalderhaven ses Følfod på kirkediget.